

De wereld door de ogen van een loopbaancoach

Mijn probleem met Tony Robbins

Niet dat ik [Tony](#) persoonlijk ken. Hij zal vast en zeker een super aardige man zijn, maar ik merk dat Tony en ik misschien wat anders aankijken tegen de wereld. In mijn [blog van maart 2018 : Goeroe gezocht!](#) schreef ik al over het fenomeen goeroe en hoe we gevangen lijken te raken in een betovering die onze objectiviteit doet afbrokkelen. Dat we vaker luisteren naar hoe overtuigend de boodschap is in plaats van daadwerkelijk te luisteren naar de boodschap zelf.

Nou is dat niet zo zeer mijn 'probleem met Tony'. Wat hij zegt klinkt allemaal erg mooi. Hij schenkt ons een wereld vol met kansen en mogelijkheden. Een wereld waarin succes een simpele mindset is en iedereen kan baden in welvaart. Persoonlijk en financieel succes lagen nog nooit zo dicht binnen ons handbereik. Nouja... Als je even €8000 wilt aftikken voor een vijf daagse seminar. Maar da's toch logisch?

Voordat ik verder ga over Tony wil ik eerst mezelf even in de schijnwerper plaatsen. Want waarom ben ik loopbaancoach geworden? Omdat ik iets wil betekenen voor de wereld. Omdat ik geloof dat iedereen talenten heeft en die kan inzetten. Omdat ik geloof in de goedheid van mensen en hun behoefte aan zingeving. Dat we allemaal willen meebouwen aan iets dat groter is dan onszelf. Omdat ik iedereen geluk gun. En omdat geluk besmettelijk is.

Nou kan ik ervoor kiezen om een Tony, met een geschatte waarde van \$480.000.000, strategie toe te passen. Want waarom zou ik niet schat helemaal rijk willen worden als loopbaancoach? Draai een mooi verhaal in elkaar en vraag enorme bedragen voor je dienstverlening. Ik lees talloze social media posts over een 'money mindset', hoe je kan denken en leven vanuit 'financiële overvloed' en hoe het universum je overspoeld met enorme hoeveelheden welvaart. En [spullen](#). En een [groot huis](#). En [nog één](#). Het ligt allemaal binnen handbereik. En iedereen kan multimiljonair worden.

Mijn vrouw is er overigens wel voorstander van dat ik de Tony Robbins benadering ga toepassen. Maar helaas moet ik haar teleurstellen. Ain't gonna happen.

"Waarom niet?", hoor ik je denken. Omdat ik niet verslaafd ben aan geld. En omdat ik loopbaancoach ben geworden om de wereld een mooiere plek te maken, niet om een vermogen van 480 miljoen euro op te strijken. Even serieus, wat moet een mens met zoveel geld?

Als het je baan is om mensen te begeleiden naar een mooier en voller leven. Als het je levensdoel is om de wereld een mooiere plek te maken. Als je 'Waarom' in het teken staat van de mensheid... waar heb je dan 480 miljoen euro voor nodig? En hier komt de echte vraag, want is het Tony te doen om de net genoemde waarden, of is het hem te doen om schat helemaal rijk te worden?

Stel jezelf eens deze vraag, waarom zou hij niet vanaf nu zijn dienstverlening gratis kunnen aanbieden? Hij heeft meer geld dan dat hij ooit kan opmaken. Waarom begeleid hij ex-gevangenen niet naar een nieuw leven vol potentie? Waarom begeleid hij de armste delen van de bevolking niet naar een succesvol bestaan? Waarom empowered hij niet textiel arbeiders in Bangladesh om een beter leven te creëren?

Omdat deze mensen geen €8000 kunnen op hoesten voor een 5-daagse seminar.

En zo krijg ik sterk de indruk dat Tony helemaal geen mooiere wereld wilt. Dat het hem niet zoveel interesseert of mensen een mooier en voller leven krijgen. Dat mensen wat gelukkiger zijn. Want ondanks dat zijn woorden dat wel weergeven lijkt zijn handelen puur hedonistisch en geldgedreven te zijn. Geluk is te koop. Bij Tony. Voor veel geld. Maar dan krijg je wel geluk met een gouden strikje erom heen. Dat dan weer wel.

Echt geluk zit 'm niet in de spullen die je koopt, de grootte van je huis of het aantal pk's van je auto. Echt geluk wordt niet bepaald door je welvaart of zakelijk succes. Het is allemaal een sprookje. Een sprookje dat als een waarheid wordt gepresenteerd aan ons. Terwijl het niet waar is. Welke waarden zijn dan wel belangrijk voor geluk? Compassie, dankbaarheid, vriendelijkheid. Bedenk maar eens dat we als kind nagenoeg altijd in een staat van geluk verkeerde. Dat geluk in de kleine dingen zat. En dat je als kind totaal geen welvaart bezat. Helemaal niets. En toch was je super gelukkig.

Als je geluk verkoopt voor heel veel geld terwijl je weet dat geld niet gelukkig maakt, snap je dan wel wat geluk is?

En daarom denk ik niet dat Tony en ik het snel met elkaar eens zullen worden. Ik zie mezelf al rond lopen in één van zijn huizen, afvragend hoeveel mensen hiervoor betaald hebben. En hoeveel mensen hij nu zou kunnen helpen met al dat geld. En dat hij dat niet doet. Dat er twee kilometer van zijn huis misschien een moeder een huilend kind in haar armen heeft omdat ze geen eten voor hem kan kopen. En dat Tony zich op datzelfde moment afvraagt of zijn zwembad waar hij nooit in zwemt nog wat groter gemaakt kan worden.

Ik snap het niet.

Zal vast wel liggen aan het feit dat ik geen 'money mindset' heb.